

Česká republika
NÁLEZ
Ústavního soudu
Jménem republiky

Ústavní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Jiřího Zemánka a soudců Ludvíka Davida (soudce zpravodaj) a Vojtěcha Šimíčka o ústavní stížnosti stěžovatelky **České kanceláře pojistitelů**, Na Pankráci 1724/129, Praha 4, zastoupené JUDr. Jiřím Nykodýmem, advokátem, AK se sídlem 17. listopadu 230/19, Říčany u Prahy, proti usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 11. 2015 č. j. 25 Cdo 2275/2015-320, za účasti **Nejvyššího soudu** jako účastníka řízení a **M. B.**, jako vedlejšího účastníka řízení, takto:

- I. Usnesením Nejvyššího soudu ze dne 11. 11. 2015 č. j. 25 Cdo 2275/2015-320 byl porušen čl. 89 odst. 2 Ústavy a porušeno právo stěžovatelky na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.**
- II. Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 11. 2015 č. j. 25 Cdo 2275/2015-320 se proto ruší.**

Odůvodnění:

I.

1. Výše označená stěžovatelka podala v zákonné lhůtě prostřednictvím advokáta a po vyčerpání všech procesních prostředků, které jí zákon k ochraně jejího práva poskytuje (§ 75 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „zákon o Ústavním soudu“), ústavní stížnost, v níž tvrdila, že bylo zasaženo její základní právo na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a právo na ochranu vlastnického práva dle čl. 11 odst. 1 Listiny. Navrhovala, aby Ústavní soud svým náleznem zrušil usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 11. 2015 č. j. 25 Cdo 2275/2015-320.

II.

2. Ústavní soud si v souvislosti s podanou ústavní stížností vyžádal od Okresního soudu v Třebíči spis v projednávané věci sp. zn. 8 C 485/2003. Z něj zjistil, že se jedná o spor o zaplacení peněžité částky z titulu regresního nároku stěžovatelky vůči vedlejšímu účastníku. Ten jako řidič a vlastník osobního automobilu s neplatnou zvláštní SPZ, k němuž neměl sjednáno povinné smluvní pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla, způsobil dne 13. 2. 2000 na území České republiky dopravní nehodu, při níž bylo poškozeno vozidlo rakouského státního občana trvale žijícího v Rakousku. Ten v řízení uvedl, že následně poškozený automobil prodal za částku v přepočtu cca 50 000 Kč. Škodní událost likvidovala (jakožto škodu způsobenou provozem nepojištěného vozidla) z pověření stěžovatelky Česká pojišťovna, a. s., která poškozenému vyplatila dne 22. 6. 2000 částku 397 252 Kč (na základě likvidace provedené formou „totální škody“ vypočtené v ATS, částka 397 252 Kč je

ekvivalentem vypočítaným na základě přepočtu 1 ATS = 2,591 Kč). Uvedenou částku navýšenou o poplatek za zpracování stěžovatelka následně uhradila České pojišťovně, a. s., z garančního fondu. Stěžovatelka se úhrady této částky zvýšené o další vzniklé výdaje (poplatek za vyřízení pojistné události ve výši 39 725 Kč a náklady detektivní agentury na zjištění majetkových poměrů vedlejšího účastníka ve výši 4 901,30 Kč), celkem tedy 440 878,30 Kč, domáhala po vedlejším účastníku žalobou podanou k Okresnímu soudu v Třebíči. Ten žalobě rozsudkem z roku 2006 zčásti vyhověl (co do částky 255 200 Kč) a zčásti (co do částky 185 678,30 Kč s příslušenstvím) ji zamítl. Přitom výši škody na vozidle vyčíslil na 232 000 Kč a dále stěžovatelce přiznal právo na zaplacení poplatku za vyřízení pojistné události ve výši 23 200 Kč. Odvolací soud k odvolání stěžovatelky i vedlejšího účastníka rozsudek Okresního soudu v Třebíči zčásti potvrdil a výrok, jímž byla žaloba stěžovatelky částečně zamítnuta, změnil tak, že vedlejšímu účastníku uložil zaplatit stěžovatelce navíc dalších 180 777 Kč s příslušenstvím (v částce 4 901,30 Kč s příslušenstvím zamítavý výrok potvrdil), neboť na rozdíl od soudu okresního vycházel z cenových poměrů vozidel v Rakousku zjištěných dle revizního znaleckého posudku.

3. Dovolací soud následně rozhodl rozsudkem ze dne 21. 12. 2011 č. j. 25 Cdo 3476/2008-233 tak, že dovolání podanému vedlejším účastníkem vyhověl a věc vrátil do stadia řízení před nalézacím soudem. Vyslovil zároveň závazný právní názor, dle něž se výše peněžité náhrady škody způsobené poškozením vozidla na území České republiky stanoví na podkladě cen platných v České republice a nezávisle na okolnostech nesouvisejících se škodnou událostí, kdy za takovou okolnost označil i státní občanství či bydliště poškozeného vlastníka vozidla, jemuž za škodu odpovídá osoba povinná k náhradě škody podle českého právního řádu. Při určení náhrady škody se vychází z obvyklé ceny věci k okamžiku zničení (poškození), popřípadě z nákladů na uvedení věci do původního stavu. Okresní soud v Třebíči proto následně rozsudkem ze dne 29. 11. 2012 č. j. 8 C 485/2003-278 žalobu na zaplacení požadované částky zamítl v příslušné části nároku (tj. 180 777 Kč s příslušenstvím). Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 30. 1. 2015 č. j. 17 Co 182/2013-299 rozhodnutí Okresního soudu v Třebíči potvrdil. Nejvyšší soud následně usnesením (napadeným ústavní stížností) stěžovatelkou podané dovolání proti rozsudku Krajského soudu v Brně odmítl.

4. Dovolací soud odmítl dovolání stěžovatelky jako nepřipustné dle § 237 o. s. ř. Své usnesení ze dne 11. 11. 2015 č. j. 25 Cdo 2275/2015-320 odůvodnil tím, že stěžovatelkou vznesenou právní otázkou (způsob určení výše náhrady škody) se Nejvyšší soud zabýval již ve svém předchozím zrušovacím rozhodnutí ze dne 21. 12. 2011 sp. zn. 25 Cdo 3476/2008 (dále odkázal na stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 28. 6. 2008 sp. zn. Tpjn 304/2005) a neshledal důvody, aby se od řešení dané otázky odchýlil. Stěžovatelkou vznesená právní otázka dle něj nemůže založit přípustnost dovolání ve smyslu § 237 o. s. ř., neboť ji odvolací soud posoudil v souladu s dosavadní ustálenou rozhodovací praxí dovolacího soudu a není důvod, aby rozhodná právní otázka byla v této věci posouzena jinak. Odkaz stěžovatelky na rozhodnutí Ústavního soudu (nález ze dne 19. března 2008 sp. zn. II. ÚS 2221/07 a nález ze dne 11. června 2014 sp. zn. I. ÚS 1902/13) považoval Nejvyšší soud za nepřiléhavý, neboť se tyto případy liší od případu stěžovatelky, v němž jde o tzv. totální škodu, u jejíž náhrady nepřichází v úvahu zohlednění účelnosti vynaložených nákladů na odstranění škody.

III.

5. Stěžovatelka v ústavní stížnosti uvedla, že usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 11. 2015 č. j. 25 Cdo 2275/2015-320, jímž bylo pro nepřipustnost odmítnuto její dovolání, zasáhlo do jejího práva na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny a práva na ochranu vlastnického práva dle čl. 11 odst. 1 Listiny. Právo na spravedlivý proces mělo být porušeno tím, že dovolací soud odmítl její dovolání jako nepřipustné, když neshledal důvod pro to, aby jím dříve vyřešená právní otázka byla následně posouzena jinak. Uvedla, že v jejím případě jde o rozhodnutí založené na nedostatku vůle Nejvyššího soudu uznat nesprávnost svého dříve vysloveného názoru, jakkoli tento je dle ní zjevně nesprávný a jeho aplikace na projednávanou věc vede k porušení práva stěžovatelky na ochranu vlastnického práva dle čl. 11 odst. 1 Listiny. Dle stěžovatelky je právní názor dovolacího soudu, podle nějž není pro výši odškodnění významná skutečnost, že poškozený je cizím státním občanem žijícím mimo území České republiky, v rozporu s principy odškodnění v soukromém právu a v rozporu s nálezovou judikaturou Ústavního soudu (konkrétně odkázala na nálezy ze dne 19. března 2008 sp. zn. II. ÚS 2221/07 či nálezy ze dne 11. června 2014 sp. zn. I. ÚS 1902/13), kde byly tyto principy zdůrazněny. Rovněž je dle stěžovatelky právní názor Nejvyššího soudu v přímém rozporu s platnou právní úpravou obsaženou v zákoně č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“), konkrétně s jeho ustanovením § 2969 odst. 1. Dle stěžovatelky se od místa pobytu poškozeného, resp. státu registrace vozidla poškozeného odvíjí skutečná výše nákladů, které musí vynaložit, aby újmu v majetkové sféře vyrovnal. Okolnost místa pobytu poškozeného je pro určení náhrady škody stejně relevantní okolností jako např. značka poškozeného vozidla nebo stáří vozidla, o nichž se odvíjí hodnota vozu, a jedná se proto o objektivní okolnost, kterou by soud měl zohlednit. Stejně tak, jako v případě např. nahodilé možnosti poškození luxusního vozidla, měl by škůdce nést riziko, že škodu způsobí osobě, která žije v místě, kde jsou náklady na „obnovení hladiny majetkové sféry“ objektivně vyšší. K možnosti přezkumu rozhodnutí Nejvyššího soudu o posouzení přípustnosti dovolání Ústavním soudem odkázala stěžovatelka předně na nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2015 sp. zn. IV. ÚS 2722/13. Při posouzení přípustnosti dovolání včetně zhodnocení recentní judikatury Nejvyššího soudu by měl podle ní Ústavní soud upřednostnit ochranu práv účastníků.

6. Podle § 42 odst. 4 zákona o Ústavním soudu umožnil Ústavní soud obecným soudům, aby se vyjádřily k ústavní stížnosti. Okresní soud v Třebíči se k ústavní stížnosti vyjádřil tak, že odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí. Nejvyšší soud ve svém vyjádření k ústavní stížnosti uvedl, že otázky aplikace procesního a hmotného práva, jež stěžovatelka učinila obsahem ústavní stížnosti, jsou zásadně záležitostmi výkladu podústavního práva, do něhož Ústavnímu soudu nepřísluší zasahovat, nejde-li o případ excesivního a racionálně neobhájitelného právního názoru. Právo na přezkum dovolacím soudem dle něj není dle procesních předpisů bezpodmínečné a nepožívá ústavněprávní ochrany. Odkaz stěžovatelky na nálezy sp. zn. IV. ÚS 2722/13 označil za nepřipadný, neboť se předně týká právní úpravy dovolání účinné do 31. 12. 2012 (která v daném případě nebyla použita), a především pak proto, že závěry v něm obsažené nelze vykládat tak, že Nejvyšší soud by měl být běžnou třetí instancí, přezkoumávající věcnou správnost každého dovoláním napadeného rozhodnutí odvolacího soudu. Nejvyšší soud dále uvedl, že své odmítavé usnesení odůvodnil dostatečně a právě na toto odůvodnění dále odkázal. Námitky stěžovatelky zabývající se účelností nákladů na opravu vozidla se dle něj míjejí se skutkovým základem projednávané věci, neboť na vozidle byla způsobena tzv. totální škoda a poškozený žádné náklady na opravu

automobilu (v místě svého bydliště ani jinde) nevynaložil. Tuto argumentaci, obsaženou v odůvodnění napadeného usnesení, stěžovatelka dle Nejvyššího soudu pomíjí. Odkázal dále na ustálenou judikaturu, kterou je zastáván požadavek, aby se při určení výše škody vycházelo z obvyklé ceny věci v místě a čase vzniku škody (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 6. 2012 sp. zn. 25 Cdo 3729/2011, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 4. 2007 sp. zn. 25 Cdo 601/2007, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 11. 2007 sp. zn. 25 Cdo 376/2006, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 3. 2009 sp. zn. 25 Cdo 567/2007, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 8. 2015 sp. zn. 25 Cdo 2818/2015). Navrhl Ústavnímu soudu, aby ústavní stížnost zamítl, nedojde-li k jejímu odmítnutí.

7. Ústavní soud vyzval k vyjádření rovněž vedlejšího účastníka (Marcela Bindače), ten se však ve stanovené lhůtě ke stížnosti nevyjádřil.

IV.

8. Ústavní soud se nejprve zabýval otázkou, zda jsou splněny všechny formální náležitosti a předpoklady ústavní stížnosti; posuzoval, zda byla dodržena lhůta dvou měsíců pro její podání a zda je ústavní stížnost přípustná. Dospěl k závěru, že ústavní stížnost je přípustná (§ 75 odst. 1 a contrario zákona o Ústavním soudu), byla podána včas (§ 72 odst. 3 zákona o Ústavním soudu) a splňuje též ostatní náležitosti vyžadované zákonem [§ 30 odst. 1, § 34 a § 72 odst. 1 písm. a) zákona o Ústavním soudu].

9. Podle ustanovení § 44 zákona o Ústavním soudu nebyl-li návrh mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků usnesením odmítnut, nařídí Ústavní soud ústní jednání, lze-li od tohoto jednání očekávat další objasnění věci. Ústavní soud s ohledem na okolnosti případu rozhodl o věci s upuštěním od ústního jednání.

V.

10. Ústavní soud předně podotýká, že podle čl. 83 Ústavy ČR je soudním orgánem ochrany ústavnosti, není tedy součástí soustavy obecných soudů a není ani povolán k instančnímu přezkumu jejich rozhodnutí. Pravomoc Ústavního soudu je založena výlučně k přezkumu rozhodnutí z hlediska dodržení ústavněprávních principů, tj. zda v řízení, respektive v rozhodnutí jej završujícím nebyly porušeny ústavními předpisy chráněné práva a svobody účastníka tohoto řízení, zda řízení bylo vedeno v souladu s ústavními principy a zda je lze jako celek pokládat za spravedlivé. Úkolem Ústavního soudu v řízení o ústavní stížnosti proto není přezkum správnosti aplikace podústavního práva obecnými soudy. Výjimkou jsou pouze situace flagrantního ignorování příslušné kogentní normy nebo zjevného a neodůvodněného vybočení ze standardů právního výkladu, jenž je v nauce a v soudní praxi respektován, resp. použití výkladu, jemuž chybí smysluplné odůvodnění, a představuje tak interpretační libovůli.

11. O splnění předpokladu přípustnosti dovolání dle § 237 o. s. ř. je rozhodováno Nejvyšším soudem. Ústavní soud může zakročit jen tehdy, pokud by takové rozhodnutí bylo nepřijatelným zásahem do ústavně garantovaných práv. Samotný fakt, že dovolací soud se rozhodl v projednávaném případě setrvat na svém právním názoru vysloveném v předchozím rozhodnutí v dané věci (a neshledal tedy přípustnost dovolání stěžovatelky dle § 237 o. s. ř. na základě předpokladu, že dovolacím soudem vyřešená právní otázka má být posouzena jinak), takovým zásahem obecně není. Uvedené

kritérium přípustnosti je založeno na zhodnocení eventuality odchýlení se od stávající soudní praxe ve prospěch odlišného právního výkladu. K tomuto je oprávněn právě Nejvyšší soud jako vrcholný orgán soudní soustavy, ustavený k zajišťování jednoty a zákonnosti soudního rozhodování. Rozhodnutí o nepřípustnosti dovolání však musí být vždy řádně, srozumitelně a dostatečně odůvodněno (v souladu se smyslem a účelem ustanovení § 157 odst. 2 o. s. ř.) a nesmí vykazovat znaky svévole. Těmto požadavkům Nejvyšší soud v projednávané věci podle Ústavního soudu nedostál.

12. Především je třeba Nejvyššímu soudu vytknout, že při svém rozhodování nerespektoval judikaturu Ústavního soudu k dané problematice, což je v přímém rozporu s čl. 89 odst. 2 Ústavy. Odůvodnění usnesení o odmítnutí dovolání totiž neobsahuje transparentní a dostačující vysvětlení tohoto nezohlednění judikatury Ústavního soudu. Nejvyšší soud setrval na právním názoru vysloveném ve svém dřívějším kasačním rozhodnutí v totožné věci a z tohoto důvodu odmítl stěžovatelčino dovolání jako nepřípustné. Tento jeho právní názor ovšem nekoresponduje se závěry Ústavního soudu, vyslovenými např. v nálezu ze dne 19. března 2008 sp. zn. II. ÚS 2221/07 či nálezu ze dne 11. června 2014 sp. zn. I. ÚS 1902/13; tyto nálezy postulují princip – v maximální možné míře – plného odškodnění. Konstatuje se, že skutečnou škodou se rozumí zmenšení existujícího majetku poškozeného ve srovnání se stavem, jaký zde byl před způsobením škody, a proto musí i rozsah náhrady škody zohlednit výši všech nutných prostředků, které byl poškozený nucen vynaložit k obnovení původního majetkového stavu. Jak připomíná prvně citovaný nálezn, *„[s]oud musí nejen respektovat právo, ale jeho výklad a aplikace musí směřovat k výsledku spravedlivému. Právo musí být především nástrojem spravedlnosti, nikoliv souborem právních předpisů, které jsou mechanicky a formalisticky aplikovány bez ohledu na smysl a účel toho kterého zájmu chráněného právní normou. Smyslem a účelem ustanovení, přiznávajícího poškozenému právo na náhradu škody, je zajistit, aby mu v plné míře byla kompenzována majetková újma. V každém individuálním případě je proto třeba pečlivě srovnat majetkový stav poškozeného před vznikem škody a po provedení opravy poškozeného vozidla, přičemž rozsah náhrady v penězích musí zohledňovat výši veškerých jím vynaložených prostředků nutných k obnovení provozuschopnosti vozidla, tedy původního majetkového stavu. S ohledem na možný vznik bezdůvodného obohacení v důsledku opravy je pochopitelně nutné zvažovat i účelnost a nezbytnost nákladů vynaložených na uvedení poškozené věci do původního stavu.“* Na poškozeného nelze přenášet povinnost k úhradě nákladů na uvedení věci do původního stavu a neodůvodněně jej znevýhodňovat oproti škůdci. Ostatně tyto závěry jsou obsaženy i v ustanovení § 2969 občanského zákoníku, podle nějž se při určení výše škody na věci vychází z její obvyklé ceny v době poškození a zohlední se, co poškozený musí k obnovení nebo nahrazení funkce věci účelně vynaložit. Ústavní soud si je plně vědom toho, že v nyní projednávaném případě jde o případ způsobení tzv. totální škody; tím se věc skutkově liší od výše uvedených případů pod sp. zn. II. ÚS 2221/07 a sp. zn. I. ÚS 1902/13, v nichž šlo o škody na vozidlech, k jejichmuž odstranění přicházela v úvahu oprava. Závěry v těchto nálezech uvedené je však nutné aplikovat i na nyní projednávaný případ. Ústavní soud dále upozorňuje, že *„nerespektování právního názoru Ústavního soudu vyjádřeného v nálezu (...) zakládá porušení principu rovnosti, jakož i dotčení v právní jistotě občanů“* (srov. sp. zn. III. ÚS 561/04, sp. zn. II. ÚS 76/95, sp. zn. I. ÚS 70/96, sp. zn. III. ÚS 127/96, sp. zn. III. ÚS 187/98, sp. zn. III. ÚS 206/98, sp. zn. III. ÚS 648/2000).

13. Ústavnímu soudu obecně nepřísluší zasahovat do procesu tvorby občanskoprávní doktríny odškodňování na půdě Nejvyššího soudu. Je však povinen zasáhnout, dojde-li při aplikaci této doktríny k poškození ústavněprávně zaručených práv dotčených osob. Obecné soudy založily interpretaci ustanovení dotýkajících se určení výše náhrady škody způsobené na věci jejím zničením (v projednávaném případě byla zjištěna totální škoda na osobním automobilu, tj. stav, kdy náklady na opravu by zásadně přesáhly cenu věci před poškozením) na kritériu cenových relací v čase a místě škodné události. Kritérium místa pobytu poškozeného považovaly za nerelevantní, resp. zdůraznily, že při odškodnění lze brát v úvahu pouze okolnosti objektivní, mezi něž nepatří fakt, že poškozený je cizí státní občan žijící mimo Českou republiku. Opačně např. rakouská právní praxe je založena na doktríně, podle níž výše náhrady škody je určována dle cenových poměrů místa, kde je (byla) věc obvykle užívána, resp. s ohledem k místu pobytu poškozeného, tj. místu, k němuž má věc nejbližší vztah (srov. např. rakouskou judikaturu, např. rozsudky Nejvyššího soudního dvora ze dne 12. listopadu 1974, RS0045278 nebo ze dne 20. listopadu 1997, 2Ob317/97, dostupné z <https://www.ris.bka.gv.at>).

14. Volba rozhodného kritéria pro odškodnění Nejvyšším soudem nemusí sama o sobě vést k porušení základních práv. Při rozhodování o odškodnění je však třeba ctít princip spravedlivého, resp. plného odškodnění akcentovaný judikaturou Ústavního soudu; v posuzované věci je metoda odškodnění, jak ji použil Nejvyšší soud, s tímto principem v rozporu. Ústavní soud ostatně sleduje svou judikaturu i nadále, jak o tom svědčí jeho nálezy sp. zn. II. ÚS 795/16 ze dne 27. 4. 2017. Obecné soudy při rozhodování o náhradě škody v projednávané věci pominuly, že náprava stavu po zásahu do majetku poškozeného – zjednaná třeba i koupí srovnatelného osobního automobilu poté, co došlo ke zničení původního vozidla -, je zpravidla realizována tam, kde je věc užívána, což bylo v daném případě místo bydliště poškozeného.

15. Ústavní soud dodává, že se obecné soudy v odůvodnění svých rozhodnutí nevyjádřily k otázce pravomoci českých soudů, ačkoli v projednávané věci došlo k poškození vozidla registrovaného mimo Českou republiku a ve vlastnictví cizího státního občana. Podle Ústavního soudu je pravomoc českých soudů dána a právem (materiálně) rozhodným pro věc může být právo státu, na jehož území došlo k nehodě; k tomu viz čl. 3 haagské Úmluvy o právu použitelném pro dopravní nehody, vyhlášené pod č. 130/1976 Sb.; též srov. rozsudek Nejvyššího soudu Spojeného království ze dne 3. 8. 2016 sp. zn. [2016] UKSC 52. V úvahu ovšem přichází nastolení otázka přednosti z hlediska rozhodného práva, neboť citovaná haagská úmluva tu vychází z hraničního určovatele *lex loci delicti comissi* (právo místa spáchaného deliktu; k její přednosti srov. též čl. 28), zatímco unijní úprava, již zde představuje nařízení (ES) č. 864/2007, o právu rozhodném pro mimosmluvní závazkové vztahy (Řím II), používá v kolizní normě (čl. 4 odst. 1) hraniční určovatel *lex loci damni infecti*, nezohledňující právo země, v níž došlo ke škodnému ději; přednost dostává místo, v němž se projevil škodní následek. Každopádně tu ústavně konformní interpretace musí respektovat princip spravedlivého odškodnění (viz bod 12), přičemž volbě českého rozhodného práva nepřímo nasvědčuje i obsah Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2009/103/ES ze dne 16. 9. 2009, o pojištění občanskoprávní odpovědnosti z provozu motorových vozidel a kontrole povinnosti uzavřít pro případ takové odpovědnosti pojištění. Zde však není rolí Ústavního soudu zcela předjímat závěry soudů obecných.

16. Z výše uvedených důvodů Ústavní soud shledal ze strany nejvyšší obecné instance porušení čl. 89 odst. 2 Ústavy, neboť v usnesení ze dne 11. 11. 2015 č. j. 25 Cdo 2275/2015-320 nebyla respektována konstantní judikatura Ústavního soudu ke kritériím stanovení rozsahu a výše předmětné náhrady škody, jakož i porušení čl. 36 odst. 1 Listiny o právu na spravedlivý proces, neboť došlo k protiústavně nesprávné interpretaci hmotného práva a absenci odůvodnění téhož (a zejména dřívějšího) rozhodnutí stran mezinárodního prvku obsaženého v řešené problematice.

17. Ústavní soud proto ústavní stížnosti jako opodstatněné vyhověl a v souladu s § 82 odst. 1, odst. 2 písm. a) a odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu napadené rozhodnutí zrušil.

Poučení: Proti rozhodnutí Ústavního soudu se nelze odvolat.

V Brně dne 6. června 2017

Jiří Zemánek
předseda senátu